

Forfatter: Hertz, Henrik

Titel: Scene fra Østerlandet

Citation: Hertz, Henrik: "Scene fra Østerlandet", i Hertz, Henrik: *Digte fra forskellige Perioder, 1.-4. Deel.*, udg. af Første Deel , 1851-62., s. 59. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hertz09_lev-shoot-workid60081/facsimile.pdf (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Digte fra forskellige Perioder, 1.-4. Deel.

Scene fra Østerlandet.

Sun.

Hvor længe skal jeg vente?
Som Liljen, skjult i Orken,
Til hjem ei Regnen kommer
Med Himlens Elskovs-Taare,
Saaledes jeg forjægtet.
Og som en eensom Perle
Paa Havets Dyb, jeg ligger
Og stirrer gjennem Bølgen
Mod Solens hebe Straaler,
Der aldrig sig formæle
Med dette hebe Hjerte.
Hvor længe skal jeg vente?

Gazellen lig, den muntre,
Der paa den fede Græsgang
Af Overmod sig loitred',
Men nu forgjæves stonner,
Og søger skjulte Kilder,
Og synker ned af Mæthed,
Saaledes jeg forjægter.
Af, jeg maa evigt vente,
Og haaber kun forgjæves!

Jeg vil ei længer læse,
O Gæst, dine Digte.
Thi ene du har lært mig
At kjende hvad jeg attraar.
De varme Sommernætter
Jeg roligt sov paa Leiet,
Og drømte om Balsoras
Og om Damaskus Skatte.
Men nu er Natten søvnløs,
Uroligt er mit Hjerte,
Mit Die fuldt af Taarer,
Og mine Kinder brænde.
O Gæst, dine Digte
Er Skyld i mine Taarer
Og i mit Hjertes Uro.

Han.

Min uberørte Lilje!
Min yndige Gazelle,
Der løber fhy paa Engen
Og flygter, naar jeg kommer.
Selig, er dit Hjerte smeltet
Som Bjergets Sne med Vaaren,
Naar Solen den berører?
Din Attraaes Perlelusking
Er den i Stilhed aabnet?
Og dine unge Bryster,
De syldige Granater,
Vil deres modne Kærner,
De elskovshede Lanter,
Af Kærnehuset flygte?
Og true de at sprænge
Den Hjemme Sommerbolig?
— O flygt nu ikke for mig!
Jeg horte dine Klager,
Jeg kjender dine Længsler —
Saa hør nu mine Bønner!
Jafte imod Midnat,
Naar Mørket slaar en Klappe
Om dine spæde Lemmer,
Og kun de stille Stjerner
Dig leuligt vise Velen,

Da gaae til mine Lelte!
— O, flaae ei ned dit Hie!
Alyft ikke med dit Hoved,
Min yndige Gazelle!
Din Munden, mens du smiler,
Jeg tydeligt kan læse
Det lille Digt af Hafs,ig,
Jeg jang for dig iforgaars.
Paa dine Løber seer jeg
Med ganske fine Striftegu:
Fasteu imod Midnat,
Naar kun de stille Stjerner
Dig vise Veien lønligt,
Da hylker du i Mørket
De spæde Somfrulemmier
Og gaaer til mine Lelte.
